

Spørgsmål til Naalakkersuisut: Hvad agter man at gøre for at afvikle og på sigt nedbringe borgernes gæld til det offentlige.

(Medlem af Inatsisartut Naaja Nathanielsen, IA)

Svarnotat

(Medlem af Naalakkersuisut for Finansier)

Idet jeg takker for medlem af Inatsisartut Naaja Nathanielsen, IA's spørgsmål om hvad man agter at gøre for at afvikle og nedbringe gælden til det offentlige, skal jeg kort redegøre for den aktuelle situation på inddrivelsesområdet, og specielt for de fremadrettede initiativer.

Der er nu gået 2 år siden beslutningen om at centralisere inddrivelsen af alle offentlige krav trådte i kraft, og det er min klare opfattelse at "Den Centrale Inddrivelsesmyndighed" i Skattestyrelsen har fundet sin form, og at man har et rimeligt styr på inddrivelsen.

Den truende udvikling i A-skatteestancerne, som vi så for 1 år siden, er bremset og restancerne er nedbragt meget betydeligt, og trods mange påstande om det modsatte, så inddrives der løbende betydelige beløb til kommunerne.

Med den nye retsplejelov, der trådte i kraft ved årsskiftet, og lov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige, har Inddrivelsesmyndigheden de værktøjer, der er nødvendige til den egentlige tvangsinddrivelse.

Herudover er Naalakkersuisut i gang med behandlingen af en bekendtgørelse i tilknytning til den nye retsplejelov, der vil gøre det muligt hurtigere og mere enkelt at foretage udlæg i udbetalinger fra offentlige myndigheder til selskaber, der har restancer til det offentlige.

Men når det er sagt, så står vi stadig med det problem, at det offentlige i form af selvstyret og kommunerne har mere en 1 milliard til gode hos borgere, selskaber med flere.

Det skal dog bemærkes at denne restancemasse ikke er statisk, gamle restancer bliver inddrevet og nye kommer hele tiden til, det gælder primært i forhold til A-skatteerne.

Der er imidlertid også nogle kravstyper, som det har vist sig nærmest umuligt at få inddrevet.

Det drejer sig primært om kommunernes tilgodehavender vedrørende forskudsvis udlagte underholdsbidrag på ca. 210 millioner, og selvstyrets restancer vedrørende gamle boligstøtte- og erhvervsstøttelån på i alt ca. 200 millioner.

Kommunernes bidragsrestancer har været stigende gennem mange år, og det er i øvrigt en tendens der også ses i resten af Norden, og det skyldes at en meget stor del af de bidragspligtige ikke har økonomisk mulighed for at opfylde deres betalingsforpligtelser.

Så en stor del af disse penge vil aldrig komme ind, men lovgivningen indeholder bestemmelser hvorefter borgere uden betalingsevne kan søge henstand og efterfølgende eftergivelse, så det er muligt at sanere restancerne.

Det samme gør sig til dels gældende for selvstyrets krav vedrørende ESU- og BSU, hvor disse lån i sin tid blev ydet for at fremme – i øvrigt helt legitime – erhvervs- og boligpolitiske tiltag, men hvor man allerede da lånene blev ydet var klar over, at en del af disse aldrig ville komme ind igen.

Efter Naalakkersuisuts opfattelse vil det derfor være nødvendigt – ved siden af den egentlige tvangsinddrivelse naturligvis skal fortsætte – at forhindre, at nye restancer opstår.

Naalakkersuisut er derfor ved at undersøge, om der ved levering af offentlige services kan skabes en egentlig hjemmel for at kræve tilmelding til for eksempel betalingservice.

Et sådant tiltag ville især have betydning for kommunerne, som i så tilfælde ville kunne få skabt en langt større sikkerhed for at deres antalmæssigt meget store mængder af opkrævninger vedrørende skorstensfejning, renovation og daginstitutionsbetaling ville indgå.

Ligeledes ville et sådant tiltag også kunne ses som en fordel for borgerne, der slipper for at stå i kø ved kommunernes kasser, eller slipper for et betydeligt betalingsgebyr i banker eller på posthuset.

Betalings servicemodellen vil betyde visse meromkostninger, men disse vil mere end blive opvejet af en forenklet administrationsproces og udsigten til en nedgang i restancerne.

Jeg vil derfor arbejde videre med at Naalakkersuisut på Inatsisartuts efterårssamling kan præsentere et egentligt forslag på området, og er naturligvis også meget åben overfor forslag og ideer fra andre af Inatsisartuts medlemmer.